

Dacă slujba noastră pentru Dumnezeu este zadarnică ...

Să mulțumim lui Dumnezeu pentru epistola lui Iacov! În mod obișnuit nu se acordă valoare mare acestei epistole. Ea nu are a face cu marile adevăruri și cu învățăturile Scripturii. Nu învățăm din ea adâncimile lui Dumnezeu sau înțelepciunea ascunsă pe care Dumnezeu a hotărât-o înainte de întemeierea lumii spre gloria noastră. Dar dacă neglijăm această epistolă, atunci este o pagubă mare pentru noi, căci ea ocupă un loc foarte important, și aceasta tocmai în timpul de acum, când se vorbește așa de mult și se face așa de puțin și când se ține seama așa de puțin de dreptatea practică zilnică în relațiile oamenilor cu Dumnezeu și cu aproapele lor.

Iacov are în vedere latura practică a vieții cu privire la Dumnezeu și oameni și el pune accentul pe faptul că totul este fără valoare, orice am pretinde noi că împlinim și spunem, dacă viața noastră nu este în ordine. Vorbirea nu acoperă greșeli în acțiunile noastre și nici sănătatea în învățătură nu acoperă necredințioșia în viața zilnică. Dacă viața unui om nu este corectă, atunci nimic nu este corect la el. Domnul drept iubește dreptatea, și noi nu-L putem înșela.

Noi citim:

Iacov 2.14-17: Frații mei, ce folos dacă cineva zice că are credință, dar nu are fapte? Poate credința să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt fără îmbrăcăminte și lipsiți de hrana zilnică, iar unul dintre voi le-ar spune: „Mergeți în pace, încălziți-vă și săturați-vă!“, dar nu le dați cele necesare trupului, ce folos? Așa și credința: dacă nu va avea fapte, este moartă în sine.

Ce ar putea fi mai simplu, mai practic? Unii au greutăți în a înțelege învățătura, însă aici este ceva pe care toți îl pot înțelege. Nimeni să nu zică că aceasta este un adevăr neînsemnat. Este adevărul *neapărat necesar*, de care nici un om nu se poate lipsi. De aceea fiecare creștin credincios să se străduiască să înțeleagă în orice împrejurare cu toată inima adevărul ceresc; dar totodată el nu are nicidecum voie să neglijeze latura cea mai simplă pământească a lucrurilor. Aurul și diamantele sunt mai de preț decât fierul și lutul, dar dacă ar trebui să alegem între unul sau altul și nu am putea să le avem pe ambele, atunci ar trebui să alegem fierul și lutul, căci pe acestea trebuie să le avem, altfel murim. Celelalte sunt lux.

Adevărul ceresc și adevărul Adunării este în cel mai bun caz înțeles de cei mai puțini (cu toate că Duhul vrea să ne introducă în *tot* adevărul), însă toți creștinii credincioși au un sentiment pentru păcat și știu că Hristos a murit pentru noi, ca să ne elibereze de el. Ei au dorința să fie liberi de păcat și să aibă parte de puterea salvatoare a lui Hristos, căci altfel ei nicidecum nu sunt creștini cu adevărat. Este posibil să fi un uriaș în cunoaștere și totuși, ca Balaam, să ai inima îndreptată spre lăcomie și nicidecum să nu cunoști harul lui Dumnezeu; este posibil să fi înălțat la cer și totuși în final să fi aruncat în iad.

Apostolul spune:

Iacov 1.26: Dacă cineva gândește că este religios [sau: slujește lui Dumnezeu] și nu-și înfrânează limba, ci își amăgește inima, religia [sau: serviciul divin al] acestuia este deșartă¹.

Iacov 3.9,10: Cu limba Îl binecuvântăm pe Domnul și Tatăl și cu ea îi blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese binecuvântare și blestem. Frații mei, nu trebuie ca aceasta să fie așa.

Nu este suficient să lauzi pe Dumnezeu; noi trebuie și să binecuvântăm pe oameni. Nu este suficient să te lauzi cu râvna pentru Domnul (Iehu putea face aceasta, și într-un anumit sens în mod justificat), în timp ce faptele arată că eul este la rădăcina a tot ceea ce facem. Legea împărătească este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Să iei în considerare persoana înseamnă să păcătuiești și să fi găsit ca violator al legii. Nu este aceasta valabil și pentru noi astăzi? Nu ar trebui să ne plecăm cu rușine capul, când ne gândim la calomnierea și vorbirea de rău pe care un creștin le practică împotriva altuia, fără să ofere ocazie celui calomniat să se curețe, în timp ce greșelile acelora cu care „suntem în părtășie” le trecem cu vederea ca fiind relativ neînsemnate? Cu siguranță nu ar trebui să fie așa.

Iacov 2.12,13: Așa să vorbiți și așa să faceți, ca unii care vor fi judecați de o lege a libertății; pentru că judecata va fi fără milă pentru cel care nu a arătat milă. Mila se laudă față de judecată.

Ceea ce nouă astăzi ne lipsește așa de mult, nu sunt adevărurile mari, care fără îndoială sunt frumoase, ci adevărurile simple, pe care le tăgăduim în ceea ce facem zilnic, în timp ce năzuim după adevăruri înalte în cuvinte. Iubiți copii ai lui Dumnezeu, care încearcă în felul lor slab să-L urmeze pe Hristos din toată inima, sunt priviți deseori ca nepotriviți practic pentru părtășia anumitor creștini, deoarece ei nu pot rosti un anumit șiboleț (Judecători 12.6).

Iacov 3.13,14: Cine este înțelept și priceput între voi? Să arate, din purtarea lui bună, faptele lui făcute în blândețea înțelepciunii; dar dacă aveți gelozie amară și duh de ceartă în inima voastră, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului!

Practic noi trebuie să fim drepți, sinceri, plini de dragoste, curați, sinceri, prietenoși, blânzi, miloși, fideli, altruști, fără gânduri ascunse și cu teama de Dumnezeu în inima noastră, dacă vrem să corespundem imaginii acelora pe care El i-a răscumpărat „ca să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.14).

Ce este deci religia [serviciul divin] curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl?

---

¹ Remarca redacției: cuvântul „nichtig” folosit în germană și tradus în românește prin „deșartă” are conform lui Duden între altele următoarele înțelesuri: nu spune nimic, fără greutate, fără valoare, fără substanță, trivial, zadarnic, fără importanță, lipsit de însemnătate, secundar, nu merită să fie amintit, nu merită să se vorbească despre el, fără însemnătate, ignorabil, puțin important, accesoriu, depășit, ineficace, fără valoare.

Iacov 1.27: Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: a-i cerceta pe orfani și pe văduve în necazul lor, a se păstra neîntinată de lume.

Nu numai vizitarea orfanilor și văduvelor și nu numai păstrarea neîntinată de lume, ci ambele aparțin laolaltă. Numai prima ar fi dragoste de oameni fără Hristos, și numai a doua ar fi simplă viață monahală de asemenea fără Hristos, în timp ce ambele împreună revelează ceva din asemănarea cu Hristos: sfințenia legată cu jertfirea de sine pentru binele altora, de aceasta este nevoie.

Dar dacă cineva se abate de la adevăr, ce este de făcut atunci? Am terminat-o noi cu el? Nicidecum! Noi trebuie mai degrabă să lăsăm pe cei nouăzeci și nouă buni și să căutăm oaia până am găsit-o. Este aceasta un fel de despărțire de rău, dacă ne preocupăm numai cu cei nouăzeci și nouă buni, despre care gândim că ei stau corect, și să lăsăm oaia pierdută? Nicidecum! Nu acesta este felul de a lucra al Domnului, și aceia care procedează astfel vor fi în curând singuri cu *o singură* oaie, despre care ei consideră că ar fi în ordine, în timp ce nouăzeci și nouă, la care Domnul i-a trimis, sunt împrăștiate pe munții întunecoși, și atunci Domnul va cere turma din mâna lor (vezi Ezechiel 34.10). Ce spune Iacov?

Iacov 5.19,20: Frații mei, dacă cineva dintre voi se va rătăci de la adevăr, și cineva îl va întoarce, să știe că cel care-l întoarce pe un păcătos din rătăcirea căii lui va mântui un suflet din moarte și va acoperi o mulțime de păcate.

Cu adevărat, noi am fi mai puțin plini de râvnă în a vedea greșelile altora, dacă am recunoaște că noi suntem responsabili într-un astfel de caz pentru întoarcerea lor. Probabil atunci ne vom smeri la cuvântul:

Iacov 4.11,12: Nu vorbiți unul împotriva altuia, fraților! Cine vorbește împotriva fratelui său sau îl judecă pe fratele său vorbește împotriva legii și judecă legea. Iar dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legii, ci judecător. Unul singur este Legiuitorul și Judecătorul; Cel care poate să mântuiască și să nimicească; dar cine ești tu, care-l judeci pe aproapele tău?

Luca 16.10: Cine este credincios în foarte puțin este credincios și în mult; și cine în foarte puțin este nedrept, și în mult este nedrept.

Înșușirea ultimelor zile este „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” [2 Timotei 3.5]. De aceea să ne judecăm și să ne smerim înaintea lui Dumnezeu; să regretăm păcatele noastre din viața zilnică, gândindu-ne că Domnul nostru vede totul și că El va judeca pe fiecare după faptele lui. El vrea realitate și de asemenea și noi trebuie să urmărim prezența realității la noi înșine. Noi nu suntem aici ca judecători, ci ca credincioși răscumpărați, care au de prezentat practic în lumea aceasta scopul pentru care ei au fost răscumpărați, adică asemănarea cu Dumnezeu în mijlocul unei lumi păcătoase. În privința aceasta trebuie să ne gândim întotdeauna cât de sărăcăcioși suntem și cât de ușor înclinați să ne rătăcim. Atunci sentimentul

Gânduri asupra epistolei lui Iacov

pentru harul care ne este dat zilnic ne va determina să oferim har și altora, în timp ce suntem foarte severi cu noi înșine.

Dumnezeu să ne păzească de rușinea aceluia care vorbesc lucruri mari, în timp ce „religia acestora este deșartă” [Iacov 1.26].

Titlul original: „Eitler Gottesdienst“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul 4, 1926, pag. 173–178;
Titlul original în engleză: „Vain Religion“ din „Part 3: Collected Writings“ în *Faithful Sayings*
http://www.stempublishing.com/authors/Jacob/Jacob_Vain_Religion.html